

Чарлс Буковски
Холивуд

1

После неколку дена се јави Пешо. Рече дека сака да продолжи понатаму со сценариото. Зошто да не наминеме откај него?

Така ја дознавме адресата, седнавме во комбето и тргнавме накај Марина дел Реј. Непозната територија.

Потоа се најдовме покрај пристаништето, возевме покрај бродовите. Најмногу имаше едрилицы, и луѓето се плеткаа по палубите. Сите беа облечени во некои облеку за едрење, носеа морнарски капи и наочари за сонце. Повеќето од нив, очигледно, избегале од лудилото на секојдневието. Никогаш не го осетиле тоа лудило, а никогаш нема ни да го осетат. Таква е наградата за Избраните во слободните земји. На некој начин, ми изгледаа како будали. Секако, јас не постоев дури ни во нивните мисли.

Свртевме десно, понатаму од кејот, и возевме по улици нередени по броеви и азбучен ред. Ја најдовме улицата, свртевме лево, го најдовме бројот, паркиравме. Песокот допираше до нас, а океанот беше доволно блиску да го видиш и доволно далеку за да бидеш безбеден. Песокот како да беше почист од другиот песок, водата како да беше посина, а ветерчето понежно.

„Ете”, ѝ реков на Сара, „стигнавме во предворјето на смртта. Душата ми пати.”

„Кога ќе престанеш да се грижиш за својата душа?”, рече Сара.

Немаше потреба да се заклучува комбето. Јас бев единствениот којшто може да го придвижи.

Стигнавме пред вратата. Тропнав.

Отвори некој висок, витален и истанчен лик, којшто целиот потсетуваше на *умейносѝ*. Убаво се гледаше дека е роден за да *Создава*, да *Создава* големи дела, сосема спонтано, никогаш неспречен од такви ситни работи како што се забоболка, сомнеж во себе, малерозност. Еден од оние што *изг̃ледааи̃* како гении. Јас изгледам како мијач на чинии, па такви луѓе често ме депримираат.

„Дојдовме да ја земеме нечистата облека”, реков.

„Не му обрнувајте внимание на него”, рече Сара. „Пешо нè повика да навратиме.”

„Навистина?” рече центлменот. „Само повелете...”

Тргнавме зад него и неговото зајачко газенце. Потоа застапа, под некој посебен агол, сладок беше, и издекламира преко левото рамо, како цел свет да ја слуша неговата излитена фраза: „Отидов сега по мојата ВОТ-КА!”

Оттрча во кујната.

„Жан го спомна прексиноќа”, рече Сара. „Тоа е Пол Реноар. Пишува опери, а работи и на нова форма, опера-филм. Многу аван-гардно.”

„Нека биде тој и гениј, само да не ме масира.”

„Ма излези веќе од дефанзивата! Не е секој како тебе!”

„Знам. Тоа е негов проблем.”

„Твојата сила е во тоа што од сè се плашиш.”

„Би сакал јас да го кажев тоа.”

Пол се врати со неговиот пијалак. Добро изгледаше. Во чашата имаше дури и парче лимон што ја мешаше со стапче. Стапче за коктейли. Отмено, нема што.

„Полг, прашав, „има ли таму уште некој пијалак?”

„Оф, пардон”, рече. „Послужете се, ве молам!”

На јуриш влегов во кујната, пратен од тропкањето на чевлите на Сара. Шишиња на сите страни. Додека размислувавме што да пиеме, отворив пиво.

„Подобро да го прескокнеме жестокотог, предложи мојата добра вила. „Знаеш каков стануваш од тоа.”

„Важи. Да пиеме вино.”

Најдов отворач и земав едно шише убаво црно вино.

Обајцата отпивме по една солидна голтка. Потоа одново си ги наполнивме чашите и излеговме од кујната. Во еден момент, си ја претставив Сара и себе си како Зелда и Скот¹, ама неа тоа ѝ пречеше, затоа што не ѝ се допаѓаше како Зелда заврши. А ја не го сакав она што Скот го пишуваше. И така го изгубивме смисолот за хумор.

Пол Реноар стоеше покрај големиот прозорец, посматрајќи го Тихиот океан. „Жан касниг, му се обрати на прозорецот и на океанот, „ама ми рече да ви кажам дека веднаш се враќа и ве замолува да го причекате.”

„Добро, бејби...”

Сара и јас поседовме со пијалакот. Гледавме право во зајачкото газенце. Тој гледаше во океанот. Како да сонуваше. „Кинаски“, рече, „сум читал доста од Вашите книги. Сјајни дела. Навистина добро пишувате...”

„Благодарам. Меѓутоа ние знаеме кој е навистина најдобар. Ти си најдобар.”

„Навистина?”, рече, и понатаму посматрајќи го

1 Станува збор за Ф. Скот Фицџералд и неговата жена Зелда, која завршила во лудница. Прев.

океанот. „Тоа е многу, многу убаво од Вас што го... разбирате...”

Вратата се отвори и влезе една девојка со долга црна коса. Следниот момент, веќе беше испружена на горниот дел од софата, како мачка. „Јас сум Попи”, рече, „со четири ‘р’.”

Продолжив по старо: „Ние сме Скот и Зелда.”

„Не трескај!” рече Сара.

Ги кажав нашите прави имиња.

Пол го тргна погледот од океанот.

„Попи е еден од спонзорите на Вашето сценарио.”

„Сè уште ни збор не сум напишал”, реков.

„Ќе напишете...”

„Ќе сакаш ли, те молам?” погледнав накај Сара, подигајќи ја празната чаша.

Сара беше срце. Ја зема чашата. Знаеше дека, ако јас отидам таму, веднаш ќе се нафрлам на некое шише и ќе станам немирко.

Подоцна, разбрав дека другото Попппино име е Принцезата од Бразил. И дека за почеток вложила десет илјади. Скромно. Меѓутоа доволно за кирија и пиење.

Принцезата ме погледна од својата мачја позиција на софата.

„Ги читав Вашите книги. Баш сте духовит.”

„Благодарам.”

Потоа погледнав накај Пол. „Еј, бејби, го слушаш ли ти ова? Духовит сум!”

„Навистина”, рече, „заслужувате одредено место...”

Одново летна во кујната, додека Сара се разминуваше со него, носејќи ни пијалоци. Седна до мене, па отпив голтка.

Потоа се сетив дека едноставно би можел да блефирам со сценариото, и со месеци да си го ладам во Марина дел Реј, мочајќи добар пијалак. Пред да стасам да ја разработам таа идеја, вратата се разби и се појави Жан Пешо.

„О, навративме!”

„Навистина”, реков.

„Мислам дека најдов продуцент! Тебе ти останува само да го напишеш сценариото.

„Можеби ќе требаат неколку месеци.”

„Ма се разбира...”

Потоа Пол се врати. Носеше некој чуден розеникав пијалак за Принцезата.

Пешо се затрча во кујната по својот пијалак.

Тоа беше прв од многуте состаноци кои едноставно се претворија во тешка пијанка, поготово од моја страна. Сфатив дека тоа ми е неопходно за малку самодоверба, затоа што, во суштина, бев заинтересиран само за песни и за кратки приказни. Пишувањето сценарио ми се чинеше како крајно имбецилна работа. Ама и подобрите од мене испаднаа глупи.

Пешо се врати со пијалак. Седна.

Тоа беше долга ноќ. Разговаравме и разговаравме, немав поим за што. На крај јас и Сара испивме премногу за да можеме да возиме до дома. Љубезно ни беше понудена соба.

Во таа соба, во мракот, додека ја точевме последната капка од одличното црно вино, Сара ме праша: „Ќе го пишуваш ли тоа сценарио?”

„Ни на сон”, одговорив.

2

Неколку дена покасно, Жан Пешо повторно се јави. Го знаел Дени Сервер, младиот продуцент и режисер, кој имал добро филмско студио во Венис Бич. Дени ќе ни позајми проекциона сала за да го гледаме документарниот филм на Жан, *Свер кој се смее*, за црниот диктатор кој крволочно ужива во својата власт. Најпрво ќе одиме кај Жан, на пијалак. И така, повторно ја поминавме Авенијата на едрилиците...

Жан ја отвори вратата, па така јас и Сара влеговме. Не беше сам. Во собата стоеше некој лик. Имаше чудна коса-нешто помеѓу бела и жолта. Лицето му беше розеникаво, за малку црвено. Налудничави очи, округлосини, премногу округли, премногу сини. Изгledаше како школарец кој се подготвува да направи некоја тешка глупост. Тој изглед никогаш не го напушташе. Беше симпатичен на прв поглед.

„Ова е Франсоа Расинг, рече Жан. „Глумеше во многу мои, и во други филмови.“

„Во тие другите не плаќаат...“ Се поклони. „Како сте?“

Жан отиде по пијалак.

„Опростете, ве молам“, рече Франсоа, „веднаш ќе бидам спремен.“

На масата имаше мал рулет, на струја, кој го придвижуваше со притискање на едно копче. Имаше еден куп жетони и долг лист хартија, полн со пресметки. Тука имаше и табла за ставање влогови. Стави жетон во неа и го притисна копчето. „Ова е

мојата дама што се вика Вртешка”, рече. „Заљубен сум во неа.”

Жан се врати со пијалакот.

„Кога Франсоа не се коцка во казино, тогаш обично тренира или барем размислува околу тоа.”

Рулетот застана и Франсоа си ја собра добивката.

„Ги проучив сите пермутации на точките”, рече.

„Нема значење каде ќе застане, само погодувам и добивам.”

„Добар му е системот”, рече Жан, „ама кога ќе влезе во казино, не се придржува секогаш на тоа.”

„Често ме победува Нагонот на Смртта”, објасни Франсоа.

„И Хенк се коцка”, рече Сара. „Се обложува на коњи. Скапува таму секој ден.”

Франсоа ме погледна. „О, коњи! Добивате?”

„Сакам така да мислам...”

„О, да одиме некој ден!”

„Се разбира.”

Франсоа се врати на својот мал рулет, а ние поседовме пиејќи.

„Доби и изгуби стотина илјади”, ни рече Жан.

„Се согласува да глуми само кога ќе остане без пари.”

„Има логика”, реков.

„Попатно”, рече Жан, „разговарав со продуцентот, Харолд Фезент, и он е многу заинтересиран за сценариото. Спремен е да го финансира.”

„Харолд Фезент!”, рече Сара. „Сум слушнала за него. Еден од водечките продуценти.”

„Точно”, рече Жан.

„Ама јас не сум го напишал сценариото”, се

побунив.

„Не е важно. Тој знае како пишуваш. Спремен е.”

„Не ми звучи сигурно.”

„Тој често работи на тој начин и само тепа пари.”

Жан отиде по шише.

„Можеби би требало да напишеш сценарио”, рече Сара.

„Знаеш како пројде Скот Фицџералд.”

„Ти не си Фицџералд.”

„Не, он престана да пие. Тоа го уби.”

Франсоа и понатаму стоеше до малиот рулет. Жан се појави со шишето.

„Ќе се напиеме уште по едно па одиме.”

„Важи”, реков.

„Франсоа, доаѓаш ли и ти?” праша Жан.

„О не, ве молам да ми простите, ама морам да проучам уште нешто...”

3

Убава проекциска сала. На едната страна имаше пристојно голем шанк, со бармен. Тука имаше дури и човек кој пушта филмови. Дени Сервер не беше тука.

Кај шанкот стоеја седум или осум луѓе. Не знаев никој од нив. Прејдов на вотка-тоник, а Сара пиеше нешто пурпурно или зелено или зелено-пурпурно. Жан отиде да помогне околу монтирањето на филмот.

На крајот на шанкот имаше еден лик, се свереше во мене. Не го оттргнуваше погледот.

На крај и јас погледнав во негов правец.

„Со што се бавите?“, прашав.

Молчеше за момент, го испи пијалакот, одново ме погледна.

„Се срамам од дното на душата што морам да Ви признаам, ама...јас правам филмови.“

Покасно дознав дека тоа е Венер Цергог, познат германски филнација. Малку удрен лик, што би се рекло, кој секогаш се впушта во налудничави ризици со својот и сечив живот. „Би требало да се занимавате со нешто повредно“, му реков.

„Знам“, одговори, „ама ништо друго не знам да правам.“

Потоа се појави Жан.

„Одиде, почнува...“

Сара и јас тргнавме по него во салата. Отидов и некои други што седеа на шанкот, заедно со Венер и со неговата дама. Поседовме и Жан рече: „Оној што седеше на шанкот е Венер Цергог. Минатата недела тој и неговата жена си пукаа еден на друг со пиштоли, ги испразнија шаржерите, ама во празно...“

„Се надевам дека подобро гаѓа во филмовите...“

„О, да.“

Салата се стемни и *Свер кој се смее* се рашири на платното.

Лидо Мамин беше човечиште, по големина и амбиции, ама неговата земја беше мала и сиромашна. Со големите земји играше карти и со Лева и со Десна, ценкајќи се и уценувајќи ги двете страни за пари, храна, оружје. Меѓутоа, во суштина,

тој сакаше да владее со светот. Беше тежок стрвник, со чудесен смисол за хумор. Знаеше дека всушност целиот живот е ништожен, освен неговиот. Секој и најмалку сомнителен во неговата земја беше под итно ликвидиран и фрлан во река. Толку трупови плоеа по реката, што дури и крокодилите отекоа и престанаа да јадат.

Лидо Мамин обожаваше камера. Пешо го снимаше Мамин којшто ја повика дружината поради камерата. Неговите подредени седеа дрхтејќ и пред него, додека Мамин поставуваше прашања и донесуваше политички одлуки. Се смееше без престан, покажувајќи ги огромните жолти заби. Кога не убиваше или кога не наредуваше некого да убијат, ебеше. Имаше маса од жени и повеќе деца отколку што можеше да запамти.

Повремено, во текот на седниците на дружината, престануваше да се смее, неговото лице стануваше Божја Волја, и како од шала можеше да стори било што. Го осеќаше стравот на неговите верници и уживаше во него, го користеше.

Седницата се заврши, а никој не беше убиен.

Потоа повика седница со сите лекари во земјата. Ги собра во главната болница, во огромната операциона сала каде седнаа во круг, а Мамин стоеше во центарот и им збореше.

„Вие сте лекари, ама не сте ништо ако јас не ви кажам дека сте. Мислите дека знаете некои работи, меѓутоа тоа е само илузија. Тренирани сте само за една мала област. Дозволете тоа да биде корисно за нашата земја, а не само за вас. Живеете во свет каде што само последниот кој ќе преживее ќе биде во право. Ќе ви кажам како да го користите вашиот

хируршки алат и вашите животи. Ве молам да не бидете будали, да се противите на моите желби. Не сакам да ги потценувам вашето образование и вештина. Запамтете, секогаш треба да го знаете само она што ве учеле. Јас знам повеќе отколку вие што сте научиле. Секогаш ќе правите како јас што ќе кажам, сакам да ви биде тоа ЈАСНО. Дали ме разбравте?”

Тишина.

„Ве молам”, продолжи Мамин, „има ли некој што ќе го негира тоа што го реков?”

Тишина.

Мамин беше кукла, монструозна кукла, и на некој начин може да ти се допадне неговиот брутален и ужасен стил-сè додека не си приморан да видиш вистински убиства и тортури.

Потоа, позади камерата, Лидо Мамин ја покажа својата Авијација. Само што немаше Авијација. Сè уште не. Меѓутоа имаше пилоти и униформи.

„Ова е”, рече Лидо Мамин, „нашата Авијација.”

Првиот авијатичар претрча преку долгата низа даски. Трчаше со сета сила. Кога стигна на крај од низата даски, скокна во воздух, мавтајќи со рацете како птица. Потоа слета.

Потоа се затрча следниот авијатичар. Ја понови истата работа.

Нареден авијатичар.

Уште еден.

Имаше барем 14-15 авијатичари. Мавтаа со рацете при секој скок, и на секое лице блештеше осмех и задоволство. Чудно беше кога ќе приметиш-секој од нив се смееше на таа комичност, но сепак секој веруваше во тоа.

После последното атерирање, Мамин погледна во камерата.

„Многу е важно, колку глупо изгледаше ова. За она што во реалноста го немаме, спремни сме со духот да го постигнеме. Еден ден, ќе имаме Авијација. До тогаш, нема да се мрштиме на сенката на неверниците. Ви се заблагодарувам.”

Потоа следеше снимање на ентериерот-одајата за мачење. Никој во неа. Но, имаше измет. Ланци. Крв по сидовите.

„Ова е место”, рече Лидо Мамин, „каде издајниците и лажговците конечно ја кажуваат вистината.”

Во финалната сцена, го видовме Мамин во огромна бавча, со еден куп телохранители, со сите свои жени и деца. Децата не се смееја, ниту пак скокаа наоколу. Немо гледаа во камерата, како и телохранителите. Сите жени се смешкаа, некои од нив држеа бебе. Лидо Мамин се смешкаше, покажувајќи ги големите жолти заби. Делуваше многу симпатично, просто човек да го засака.

На самиот крај на филмот, се појави река каде имаше дебели крокодили. Само пловеа, отежнати и неподвижни, не придвижувајќи се додека водата носеше трупови покрај нив. Крај.

Фасцинантен документарец, и ми беше мило што тоа можев да му го кажам на Жан.

„Да”, рече, „сакам чудни луѓе. Затоа и дојдов да се најдам со тебе.”

„Почестен сум”, реков, „што сум изедначен со Лидо Мамин.”

„Вистина”, рече, и потоа отидовме назад во неговиот стан.

4

Кога стигнавме, Франсоа Расин и понатаму го вртеше својот мал рулет. Беше очигледно дека имаше испиено поголемо количество вино. Лицето му беше црвено, а имаше и купишта жетони пред себе. Огромен пепел само само што не му беше паднал од пурата. Падна на масата.

„Добив милион четиристотини и педесет илјади долари...”

Топчето застана на бројот. Франсоа ги собра жетоните. „Доволно е... Не смеам да бидам лаком.”

Поминавме до дневната соба и седнавме. Жан отиде по вино и чаши.

„Што ќе правите со сите тие пари?” праша Сара.

„Ќе ги разделам на луѓе. Тоа е ништо. Животот е ништо. Парите се ништо.”

„Парите се како секс”, реков. „Изгледа многу поважен кога го немаш...”

„Зборувате како писател”, рече Франсоа.

Жан се врати. Го отвори првото шише и, ни наточи на сите.

„Дојди малку во Париз”, ми рече. „Таму високо те ценат. Твојата земја те третира како отпадник.”

„Имаат ли таму хиподром?”

„О, да!” рече Франсоа.

„Он мрази да патува”, рече Сара. „А и овде има хиподром.”

„Не е како во Париз”, рече Франсоа. „Дојдете во Париз. Заедно ќе одиме на хиподром.”

„Да го ебам, морам да го напишам сценариото.”

„Ќе се кладиме на коњи и потоа ќе пишуваме.”

„Ќе размислам.”

Жан запали пура. Потоа Франсоа извади нова пура и ја запали. Пурите беа долги и округли и тлееја на запалениот крај.

„Спаси нè, Господе”, рече Сара.

„Јас и Франсоа бевме во Лас Вегас минатата ноќ”, рече Жан.

„Како поминавте?” праша Сара.

Франсоа отпи голема голтка вино, повлече дим од пурата, исфрли огромен, волшебен облак дим.

„Слушајте. Слушајте го ова. Пет илјади долари сум во ќар, го држам светот под контрола, ја држам Судбината во дланка како запалка. Знам Сè. Јас сум Сè. Ништо не може да ме сопре. Континентите се тресат. И тогаш Жан ме тапна по рамо. И вели: ‘Ајде да го видиме Таб Џонс.’ ‘Кој е тој Таб Џонс?’ прашувам. ‘Не е важно’, вели, ‘ајде да го видиме.’”

Франсоа ја испразни чашата. Жан му ја наполни.

„И така одиме во другата сала. Таму е тој Таб Џонс. Пее. Кошулата му е раскопчана, му виреат црни влакна на градите. Влакната се потат. Носи голем сребрен крст на тие запотени влакна. Устата му е голема дупка, како смрдлива чорапа. Има тесни пантолони и голем penis. Се фаќа за јајца и пее за сите добри работи што може да им ги прави на жените. Страшно пее, одвретен е. Сè за тоа што може да им прави на жените, а всушност е фолирант, само би сакал да го стави јазикот во некој машински чмар. Слушајќи го, ми дојде да повратам. А уште и дебело плативме. А кога ќе платиш за кошмар, тогаш си навистина глуп! Кој е тој Таб Џонс? Илјадници луѓе му плаќаат на тој мајмун, на кој му се дига penisот и се фаќа за јајца, додека крстот му

се прелева на влакната. Толку добри луѓе умираат по улиците, а овде тој КРЕТЕН... кој го ОБОЖАВААТ! Жените вриштат! Они мислат дека тој вистински! Тој картонски човек што пуши измет во соновите. ‘Жан’, велем, ‘те молам, да одиме одовде, разумот ме напушта, навреден сум и тешко ми е!’ ‘Чекај’, вели, ‘може ќе биде подобро.’ Ама тој не станува подобар, станува сè полош, станува сè побучен, кошулата му се отвара до крај, му се гледа папокот. Жените покрај мене стенкаат и ги буткаат рацете во гаќи. ‘Мадам’, ја прашувам, ‘да не сте изгубиле нешто?’ Папокот му е како мртво око, слеп е. Дури и птицата би се навредила да треба таму да снесе гомно. Потоа тој Таб Џонс се сврте и ни го покажа газот. Можам да гледам газови во секое време, било каде, дури и ако не сакам, а овде мораме да ПЛАТИМЕ за да го видиме тој дебел, мек, одвратен газ! Сешто сум доживеал во животот, ме тепале полицајци, на пример, за ништо. Добро, скоро за ништо. Ама гледајќи го тој идиотски газ, полошо се осеќав отколку кога полицајците ме тепаат за ништо. ‘Жан’, реков, ‘мораме да одиме или на мојот живот му доаѓа крајот!’”

Жан се насмевна. „И отидовме. Само сакав да го видам Таб Џонс.”

Тогаш Франсоа навистина побесне. Ситни бели флеку му се појавија на аглите од устата. Прскаше со плунка додека зборуваше. Крајот на неговата пура беше цел мокар и црн.

„Таб Џонс! КОЈ Е ТОЈ ТАБ ЏОНС? Што ме заболело мене за некој Таб Џонс? Таб Џонс е кретен! Пет илјади сум ќар, а ние што правиме? Одиме да го гледаме Таб Џонс! Кој е тој Таб Џонс? Не знам

јас никаков Таб Џонс. Мојот брат не се вика Таб Џонс! Дури ни мајка ми! Таб Џонс е кретен!”

„И така му се вративме на рулетотг, рече Жан.

„Да”, рече Франсоа. „Пет илјади сум кар и видовме мртов пенис како пее. Концентрацијата ми се распадна. Кој е тој Таб Џонс? Полош е од куп гулабови гомна! Каде сум јас? Велосипедот се врти како некој странец! Јас сум бебе фрлено во буре полно со тарантули! Што се тие броеви? Што се тие бои? Малото бело топче отскокнува и се вкопува во моето срце, го глоде одвнатре. Немам шанси. Концентрацијата ми се распадна! Пениси парадираат додека мороните викаат уште. Ми се врти. Втрчувам со куп жетони. Веќе ја гледам мојата глава во идиотски ковчег. Кој е тој Таб Џонс? Губам. Не знам кај се наоѓам. Кога концентрацијата еднаш ќе пукне, кога ќе почнеш да паѓаш, нема назад. Свесен дека немам сила, ги спичкувам сите жетони. Сите потези ми се погрешни, како некој душман да ми го оковал моето тело и мојот дух. Готов сум. А зошто? ЗАТОА ШТО МОРАВМЕ ДА ГО ВИДИМЕ ТАБ ЏОНС! А јас вас ве прашувам: КОЈ Е ТОЈ ЗАЕБАН ТАБ ЏОНС?”

Франсоа беше скршен, изнемоштен. Пурата му испадна од уста. Сара ја подигна пурата и ја стави во пепелникот. Франсоа во истиот момент ископа уште една од кошулата, ја извлече од сребрена туба, ја излижа, ја протре низ прстите, ја стави во уста, се прибра, и со пенисов потег ја запали. Дофати шише, им наточи на сите вино, се исправи, се насмеа: „Да му ебам, веројатно во секој случај ќе е изгубев. Коцкар без изговор е коцкар кој не може да продолжи понатаму.”

„Збраваш како писател”, реков.

„Да знаев да пишувам како писател, ќе го напишев тоа сценарио за тебе.”

„Благодарам.”

„Колку ти плаќа?”

Направив некое движење со раката низ воздухот, небулозен одговор.

„Ќе го напишам за тебе и потоа ќе делиме по пола, важи?”

„Важи.”

„Не”, рече Жан, „ќе ја приметам разликата.”

„Во ред тогаш”, рече Франсоа, „Ќе го напише Таб Џонс со својот пенис.”

Сите се сложивме, ги дигнавме чашите да наздравиме. Пред нас беше убава вечер.